

У лісі панував спокій. Був приємний і теплий ранок. Усі відпочивали. Навіть Дорота й Агата, дві найпрацьовитіші мурашки, вирішили зробити коротку перерву та потеревенити з жуком. Чувся лагідний шелест листя, дзижчання комах, тихий спів птахів...

І саме тоді з'явився Він.

– Хто це? Подивися, Білко, – прошепотів Рудий, визираючи з-за дерева. Його білячий ніс аж тремтів од хвилювання, а хвіст майже танцював у повітрі.

– Де? – поцікавився Білка, найкращий приятель Рудого. Вони були друзями з давніх-давен. Кожен у лісі знав: коли десь з'явиться вогненно-рудий силует Рудого, за мить поблизу обов'язково промайне пухнастий хвіст Білки.

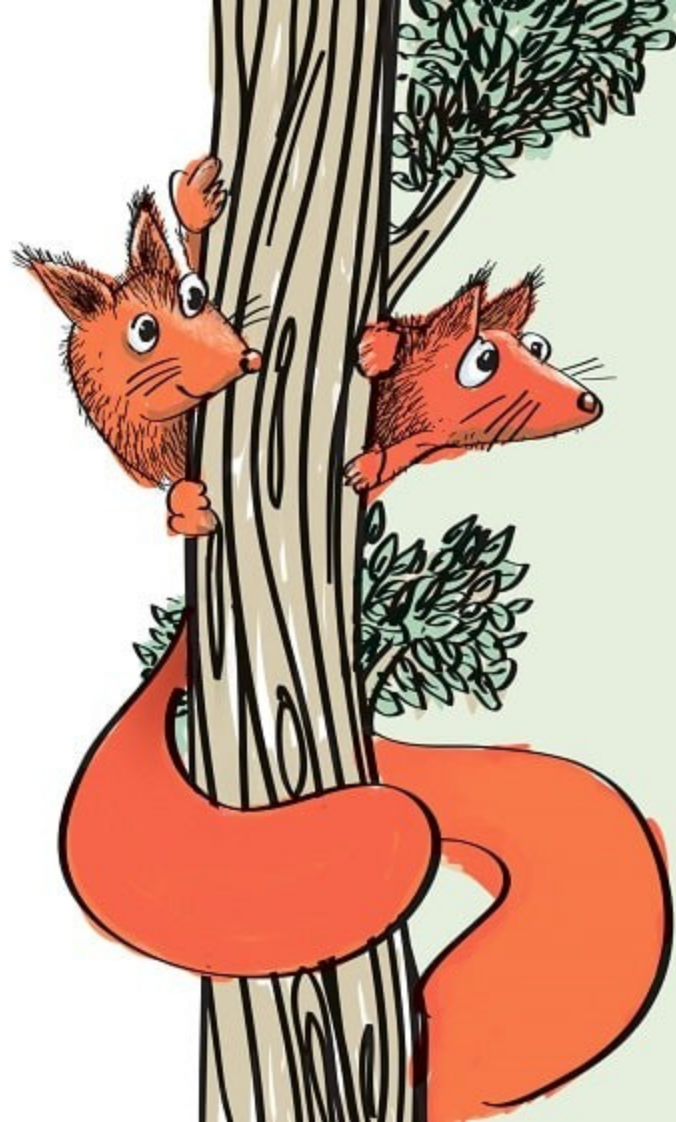
– Там, біля того великого куща ожини, бачиш? – витягнута лапка Рудого не залишала сумнівів, про який саме кущ ідеться.

– Бачу, – підтвердив Білка, приглядаючись уважніше. – Не знаю, хто це... Рудий, ти його знаєш?

– Ні. Ніколи його не бачив.

– Дивний трохи... Дуже кумедний, – розвеселився Білка, тихо пирхнувши зі сміху.

– Він не кумедний, просто підозрілий, – виправив Рудий і рішуче промовив: – Він не з нашого лісу! Точно!

- Схоже, що ні, – погодився Білка, уважніше приглядаючись до чужинця. – У лісі немає таких, як він. Такий елегантний, – додав він із певним захопленням.
- Відчуваю, з ним будуть проблеми, – Рудий промовив так, немов виніс вирок.
- Чому? – здивувався його приятель. – Він навіть симпатичний. Трохи інакший, аніж усі в нашому лісі, проте...
- Ну що ти, Білко! Це ж чужий! – вигукнув Рудий.
- Коли познайомимося з ним, то вже не буде чужим, – розсудливо зауважив Білка. – Ходімо поговоримо з ним.
- Стій! – Рудий рішуче затримав друга від такого легковажного кроку, як безтурботна балаканина з чужинцем. – Із чужим хочеш розмовляти? Може, ще хочеш із ним заприятелювати?
- А чом би й ні, – відповів Білка. – Якщо захоче... Це ж чудово – познайомитися з кимось новим.

– Чужий – це чужий! – категорично заявив Рудий. – Краще з ним не фамільярничати... Він точно щось задумав!

– Ну, не знаю... – Білка не був переконаним.

– А я знаю! – Рудий не мав жодних сумнівів. – Чужинці завжди щось задумують! Інакше, навіщо він прийшов у наш ліс? Навіщо?

– Не знаю... Але можемо в нього запитати...

– Ха-ха-ха, Білко, не сміши мене. Гадаєш, якщо у нього погані наміри, він у цьому зізнається?!

– Але ж ми не знаємо, чи є у нього погані наміри. Ми взагалі нічого про нього не знаємо...

– Саме так! – підхопив Рудий. – Нічого не знаємо. Це трохи дивно, не вважаєш? Але ми дізнаємося, – рішуче оголосив він. – Самі, без його допомоги.

– О, він пішов, – трохи розчаровано зауважив Білка.

– Ну ось, – промовив Рудий із задоволенням. – А я говорив, що він щось замислив!

